

КРЕС

Книга трета
от Лунните хроники

Превод Кристина Георгиева

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

България

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Cress*

Copyright © 2014 by Marissa Meyer

Превод Кристина Георгиева

Редактор Сабина Георгиева

Коректор Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“

1142 София, ул. „Фритьоф Хансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2014

ISBN 978-954-27-1143-8

КНИГА

първа

*Когато беше малко момиче, вещицата
я заключи в кула, която
нямаше ни врати, ни стълбище.*

ГЛАВА

първа

НА ВСЕКИ ШЕСТНАДЕСЕТ ЧАСА САТЕЛИТЪТ ИЗПЪЛВАШЕ

една цяла обиколка около Земята. Но затворът предлагаше гледка, от която дъхът секваше, и при това съвсем безплатно: необятни сини океани, спирали от облаци и изгреви, от които половината свят пламваше в пожари.

В началото, когато я изпратиха в затвора, тя от всичко най-много обичаше да трупа възглавниците върху писалището, което беше заковано за стената, после да покрие с чаршафите екраните и така да си устрои една мъничка ниша. После почваше да си фантазира, че уж не е на никакъв сателит, а това всъщност е малък кораб, поел към синята планета, и тя съвсем скоро ще кацне, ще стъпи навън върху истинска земя, ще усети истинските лъчи на слънцето, ще помирише истинския въздух.

Часове наред момичето се вираше в континентите и си представяше какво е усещането да изпита всичко това. Но от друга страна, то всячески се опитваше да избегне гледката

към Луна. Имаше дни, в които сателитът ѝ минаваше толкова близо, че Луната изгълваше всичко пред погледа. Дори огромните, проблясващи куполи се виждаха на повърхността, а също и искрящите градове на лунитяните, където и тя някога, много отдавна, бе живяла. Някога, още преди да я прогонят в заточение.

Като беше малко момиче, Крес все се криеше от Луната в тези мъчително дълги часове. Понякога се затваряше в банята, където, за да се разсее, сплиташе косата си на сложни плитки. Друг път се мушваше под писалището и почваше да си пее приспивни песни, додето се унесе в дълбок сън. Но се случваше и да си представя, че има баща и майка, че и те участват с нея в измислените ѝ игри, четат ѝ приключенски романи, любящо отместват косата от челото ѝ, докато накрая... докато накрая Луната най-сетне отново потъваше зад щита на Земята и Крес бе във от опасност.

И дори сега в тези часове Крес изгълзваше под леглото, за да дремне там, да почете, да съчинява песни в главата си или да си измисля сложни кодове. И все така никак не обичаше да поглежда към лунните градове, защото тайничко се опасяваше, че ако съзре лунитяните, те също ще погледнат нагоре, отвъд изкуственото небе, и ще я видят. Вече повече от седем години този кошмар не спираше да я преследва.

Но в този час сребристият лунен хоризонт бавно пълзеше към крайчеца на прозореца и Крес дори не поглеждаше на-там. Защото в този час стената от невидими екрани показваше невиджан досега кошмар. Свирепи думи се изливаха в новините, снимките и видеозаписите се размиваха пред погледа ѝ, докато тя прехвърляше новините набързо, без да смогне да ги прочете.

*ЧЕТИРИНАДЕСЕТ ГРАДА ПО ЦЕЛИЯ СВЯТ СЯ БИЛИ
НАПАДНАТИ.*

ДВУЧАСОВОТО КЛАНЕ Е ДОНЕСЛО СЪРТТА НА ШЕСТНАДЕСЕТ

ХИЛЯДИ ЗЕМНИ ЖИТЕЛИ.

НАЙ-ЖЕСТОКАТА СЕЧ ОТ ТРЕТАТА ЕРА.

Мрежата беше залята от ужасни картини. Мъртвите жертви лежах по улиците с раздрани кореми, а кръвта им капеше в канавките. Виждаха се свирепи създания, които приличаха на хора, със засъхнала кръв по брадичките, под ноктите, отпред по ризите им. Крес прегледа набързо всички, като стискаше устата си с ръка. Истината бавно изплува и тя взе да се задъхва от ужас.

За всичко беше виновна тя.

Месеци наред забулваше лунните кораби от земните радари и като послушен лакей, какъвто си беше, безропотно изпълняваше заповедите на господарката Сибил. Сега вече научи какви чудовища са се спотайвали на тези кораби. И чак сега проумя какви са били кроежите на Нейно Величество през цялото това време, но вече беше късно.

ШЕСТНАДЕСЕТ ХИЛЯДИ МЪРТВИ ЗЕМНИ ЖИТЕЛИ.

Земята е била нападната изневиделица, и то защото тя не бе проявила достатъчно смелост, че да откаже да изпълни волята на господарката си. Беше си свършила работата, а сетне си беше затворила очите.

Крес отвърна поглед от картините на трупове и касапницата и съсредоточи вниманието си върху друга новина, която заплашваше да докара още ужаси.

Императорът на Източната република – Каито, бе приел да се ожени за лунната кралица Левана и така бе сложил край на нападението. Кралица Левана щеше да стане новата кралица на Републиката.

Слисаните земни журналисти се надпреварваха да изложат мненията си относно дипломатическото, но противоречиво уреждане на нещата. Някои бяха разгневени и твърдяха, че

Земният съюз трябва да се готви за война, а не за сватба. Но други побързаха да оправдаят съюза. С едно завъртане на пръстите си по тънкия, прозрачен екран Крес увеличи звука на речта на някакъв мъж, който на дълго и широко говореше за потенциалните ползи. Край на нападенията, край на спекулациите кога ще има нападение. Земята ще се научи да разбира лунната култура. Двете планети ще споделят напредъка си в технологиите. Ще станат съюзници.

Освен това кралица Левана не искаше друго, а само да управлява Източната република. И щеше да остави на мира останалата част от Земния съюз.

Но Крес знаеше, че само наивник би повярвал на това. Кралица Левана първо щеше да стане императрица, после щеше да нареди да убият император Каито и да си присвои страната, за да я използва като база, в която да струпа армиите си преди нападението на другите страни от Съюза. Тя нямаше да се спре, преди да покори цялата планета. Нищожното нападение и шестнадесетте хиляди убити... това беше само началото.

Крес спря звука на предаването, облакът се на писалището и зарови и двете си ръце в потоците руси коси. Изведнъж ѝ стана студено, макар че в сателита се поддържаше постоянна температура. Зад гърба ѝ единият от екраните четеше с детски глас – беше го програмирала, когато беше на десет и четиримесечната скука за малко не я бе подлудила. Гласът беше прекалено жизнерадостен за материала, който цитираше: медицински блог в Американската република, който оповестяваше резултатите от аутопсията, направена на един от войниците лунитяни.

Костите са били подсилени с богата на калций биологична тъкан, а в хрущялите на основните стави е инжектиран физиологичен разтвор за допълнителна гъвкавост и еластичност. Зъбни импланти, подобни на вълчи зъби, са заменили предните и кучешките зъби. Същото укрепване се вижда на

костта около челюстите, което дава сила да се разтрошават такива материали като кости и други тъкани. Преустройството на централната нервна система и обстойната психологическа манипулация са причината за непреклонната агресия и вълчите склонности на субекта. Според теорията на д-р Еделщайн напредналата техника за манипулиране на мозъчните вълни също може да е изиграла роля за...

– Спри звука!

Нежното десетгодишно гласче замлъкна и в сателита останаха шумовете, които Крес отдавна бе натикала в глъбините на съзнанието си. Бръмченето на вентилаторите. Бученето на животоподдържащата система. Клокоченето на резервоара, който пречистваше използваната вода.

Крес върза дебелиите кичури коса на врата си и праметна опашка през рамото си – иначе тя често се заплиташе в колелцата на стола ѝ, ако не внимаваше. Екраните пред нея присветваха, а старите новини слизаха все по-надолу, измествани от последната информация, която пристигаше от Земята. От Луна също пристигаха новини за техните „храбри воители“ и „трудно извоюваната победа“ – брътвежи, които короната естествено беше одобрила. Крес бе спряла да обръща внимание на новините от Луна още като беше на дванайсет.

Тя разсеяно уви като спирала опашката си около лявата си ръка от лакътя до китката, без да обръща внимание на заплетените възли, които се трупаха в скута ѝ.

– О, Крес – измърмори тя. – Какво да правим?

– Задай ми по-ясен въпрос, како – изчурулика десетгодишната Крес.

Крес затвори очи заради яркия блясък от екрана.

– Разбирам, че император Каи се мъчи да предотврати войната, но той трябва да знае, че сватбата няма да спре Нейно Величество. Ако той стане неин съпруг, тя ще го убие. И какво ще стане тогава със Земята? – В слепоочията ѝ запулсира болка. – Все вярвах, че Лин Синдер му е съобщила на бала, но ако

греша? Ако той все още не знае нищо за опасността, в която се намира?

Момичето се завъртя на стола, прокара пръсти през заглушените новини, набра някакъв код и извика скрития прозорец, който проверяваше по сто пъти на ден. Глух и изоставен, прозорецът за ДИРКОМА зейна на писалището ѝ като черна дупка. Лин Синдер така и не бе направила опит да се свърже с нея. Сигурно чипът ѝ отдавна е бил конфискуван и унищожен. Сигурно отдавна не беше у нея.

Крес изпуктя и затвори прозореца. Няколко бързи почуквания на пръстите ѝ и дузина прозорци заеха мястото му. Всичките бяха свързани със система за известяване, която следеше непрестанно мрежата за всяка информация относно момичето киборг, арестувано седмица по-рано. Лин Синдер. Момичето, което бе избягало от затвора в Ню Бейджин. Единствената надежда на Крес да разкрие на император Каито истинските намерения на кралица Левана, ако той склони на брачен съюз.

Водещата новина не беше обновявана от единайсет часа. В истерията около лунното нападение Земята като че ли бе забравила най-издирвания си беглец.

– Како?

Сърцето ѝ спря. Крес сграбчи страничните облегалки на стола.

– Какво има, малка Крес?

– Засякох кораба на господарката. Според изчисленията пристига след двадесет и две секунди.

При думата *господарка*, произнесена с нотка на ужас даже преди толкова много години, Крес се изстреля от стола като от катапулт.

Движенията ѝ напомняха хореографията на педантично отмерен танц, който бе упражнявала години наред и бе изпипала до съвършенство. Във въображението си Крес се превръщаше в балерина от втората ера, която се плъзга лекичко по прозрачната сцена, докато малката Крес отброяваше секундите.

00:21. Крес натисна с длан бутона за спускане на матрака.

00:20. Обърна се пак към екрана и скри всички новини за Лин Синдер под пласт от пропагандата на Лунната корона.

00:19. Матракът тупна глухо на земята. Възглавниците и завивките бяха свити на руло точно както ги беше оставила.

00:18. 17. 16. Пръстите ѝ затанцуваха по екраните, скривайки новините от Земята и мрежовите групи.

00:15. Завъртане и после бързо напипа два от краищата на завивката.

00:14. Отмятане на китките и завивката политна във въздуха като платно, уловено от вятъра.

00:13. 12. 11. Крес приглади леглото и мина от другата му страна, за да го оправи. Обръщане към екраните в другия край на помещението.

00:10. 9. Земните драми, музиката, литературата от втората ера, всичко бе премахнато.

00:08. Завъртане обратно към леглото. Грациозно подгъване на крайчеца на завивката.

00:07. Две възглавници, положени симетрично една до друга. Елегантен жест на ръката ѝ, за да издърпа косата, останала затисната под завивката.

00:065. Балетна стъпка по пода, навеждане, завъртане, за да вдигне захвърлените чорапи и ластиците за коса и да ги пусне в шахтата за обновяване.

00:043. Едно замахване по писалището, за да събере единствената си купа, единствената си лъжица, единствената си чаша и шепа стилоси и да ги струпа в кухненския шкаф.

00:02. Финален пирует, за да огледа делото си.

00:01. Доволно въздихание, чиято кулминация е грациозният поклон.

– Господарката пристигна и би желала да пуснем скобата за качване – обяви малката Крес.

Сцената, сенките, музиката, всичко се изпари от мислите на Крес, само изкусната усмивка остана на устните ѝ.

– Разбира се – изчурулика тя и се понесе плавно към глав-

ната входна рампа. На сателита имаше две рампи, но само едната от тях беше използвана досега. Крес дори не бе сигурна дали входът отсреща работеше. Зад двете метални врати се намираще люкът на станцията за скачване, а отвъд него – космосът.

Освен ако там нямаше скачен кораб. Корабът на господарката.

Крес набра командата. Диаграмата на екрана показва, че скобата се протяга, и тя чу силния удар, когато корабът се скачи. Стените наоколо ѝ се разтресаха.

Крес знаеше наизуст какво следва оттук насетне и можеше да отброи съвсем точно секундите между всеки познат звук. Бръмченето на моторите на малкия кораб стихна. Чу се металният звън от люка, който се свърза с кораба и плътно го обви. Вакуумът в пространството се напълни с кислород. Сигналят потвърди, че преминаването между двата модула е безопасно. Корабът се отвори. В прохода отекнаха стъпки. Вратата на сателита изсвистя.

Някога, преди години, Крес се бе надявала на топлина и нежност от господарката си. Бе се надявала, че Сибил ще я погледне и ще каже: „Мила моя, малка месечинке, ти спечели доверието и уважението на Нейно Величество кралицата. Добре дошла си да се върнеш с мен обратно на Луна, където ще те приемем като една от нас“.

Това време отдавна бе минало, но умелата усмивка на Крес стоеше твърдо на лицето ѝ въпреки студенината на господарката Сибил.

– Добър ден, господарке.

Сибил я изгледа пренебрежително. Избродираните ръкави на бялото ѝ сако запърхаха около огромната кутия, която носеше с обичайните продукти в нея – храна и питейна вода за тъмницата на Крес и, естествено, аптечката.

– Значи си я открила, така ли?

Крес трепна, но замръзналата ѝ усмивка остана.

– Кого да съм открила, господарке?

– Щом денят е добър, значи най-сетне си изпълнила малката задача, която ти поставих, и поне веднъж от теб е имало полза, Кресънт¹. Намери ли киборга?

Крес сведе поглед и заби нокти в дланите си.

– Не, господарке, не съм я намерила.

– Аха. Значи денят изобщо не е добър, нали така?

– Исках само да кажа... Вашата компания винаги е... – Крес замлъкна. После се насили да отпусне стиснатите си юмруци и се осмели да срещне ядния поглед на Сибил. – Тъкмо четях новините, господарке. И си помислих, че годежът на Нейно Величество е повод за радост.

Сибил остави кутията върху спретнатото легло.

– Повод за радост ще имаме чак когато Земята падне в ръцете ни. А дотогава ни чака много работа за вършене, че да си пилееш времето в четене на новини и светски клюки.

Сибил приближи монитора с тайния прозорец, чипа за директна комуникация и доказателствата за измяната на Крес към лунната корона. Крес замръзна. Но Сибил се пресегна край него към друг екран. Той показваше запис на император Каито, който говореше пред знамето на Източната република. С едно докосване екранът изчезна и зад него се разкри металната стена и плетеницата от отоплителни тръби.

Крес бавно въздъхна.

– Надявам се, че си открила все нещо.

Крес се изпъна нагоре.

– Лин Синдер е била забелязана в Европейската федерация в малко градче в Южна Франция към 18:00 часа местно вре...

– Това ми е добре известно. Освен това е отишла в Париж, където е убила един чародей и няколко безполезни войници. Има ли нещо друго, Кресънт?

Крес преглътна и взе да навива косата си като осморка около двете си китки.

– В 17:48 в Рийо, Франция, продавачът в магазин за резервни части за кораби и летателни апарати обнови инвентариза-

1 Полумесец (англ.). Б. пр.

цията на магазина, отписвайки един акумулатор, съвместим с Рампион 214, клас 11.3, но така и не вписа никакво заплащане. Помислих си, че Лин Синдер е откраднала... или пък е използвала обаянието си... – Крес се запъна. Сибил предпочиташе да се преструват, че киборгът е щит. Но те и двете знаеха, че истината беше друга: за разлика от Крес, която си беше истински щит, Лин Синдер бе родена с дарбата на лунитяните. Тя може и да е била потисната в нея, скрита по някакъв начин, но се бе показала съвсем недвусмислено на годишния бал на Републиката.

– Акумулатор ли? – попита Сибил, без да обръща внимание на нерешителността на Крес.

– Да. Той превръща водорода в енергия, за да задвижи...

– Знам какво означава „акумулатор“! – прекъсна я Сибил. – Това ли е единственият ти напредък досега? Научила си, че киборгът поправя кораба си, така ли? Казваш ми, че сега ще бъде още по-трудно да я проследим? Задача, с която не можа да се справиш, докато бегълците бяха още на Земята!

– Съжалявам, господарке. Старая се, но просто...

– Не искам да слушам извиненията ти! През всичките тези години не спирах да увещавам Нейно Величество да ти подари живота, защото вярвах, че ще има полза от теб и ти ще ѝ предоставиш нещо по-ценно дори и от кръв! Нали не съм направила грешка, че те защитавах, Кресънт?

Крес прехапа устни и се въздържа да напомни на Сибил колко много бе направила за Нейно Величество по време на заточението си. Тя бе създавала безброй много шпионски системи, с които да следят лидерите на Земята, беше пробивала комуникационните връзки между дипломатите, беше заглушила сателитните сигнали, за да могат воините на кралицата да нападнат Земята, без да бъдат заловени, и затова сега ръцете ѝ бяха оцапани с кръвта на шестнадесет хиляди земни жители. Но какво от това? Сибил се интересуваше единствено от провалите ѝ. Крес не бе успяла да открие Лин Синдер и до този ден това бе най-големият ѝ провал.

– Съжалявам, господарке. Занапред ще се старая още повече.

Сибил присви очи. Пред погледа ѝ Крес се почувства като молец, когото бяха заболи на дъска за дисекция.

– Ще остана много разочарована, ако не ми намериш онава момиче, и то в най-скоро време.

– Ще я намеря, господарке, обещавам.

– Добре. – Сибил протегна ръка и я потупа по лицето. Одобрението ѝ беше почти майчинско, но не съвсем. След това тя се обърна и отключи кутията. – А сега – рече Сибил и извади от аптеката една спринцовка с игла, – дай си ръката.

ГЛАВА

Втора

ВЪЛКА СЕ ОТБЛЪСНА ОТ ЩАЙГИТЕ И СЕ ХВЪРЛИ КЪМ

Синдер. Тя напрегна сили срещу инстинктивната си паника. Всичките ѝ мускули се стегнаха в очакване на следващия удар, при все че Вълка се отнасяше много внимателно с нея.

Миг преди удара тя стисна очите си и се *съсредоточи*.

Болката проряза главата ѝ както секач – мозъка ѝ. Синдер стисна зъби и се помъчи да остане безчувствена към прииждащото на вълни прилошаване.

Удар не последва.

– Спри. Да затваряш. Очи.

Синдер стискаше силно зъби, но се насили да отвори първо едното си око, а после и другото. Вълка стоеше пред нея. Дясната му ръка беше спряла по средата на удара към ухото ѝ. Тялото му беше неподвижно като камък, защото тя не го пускаше. Енергията му беше гореща, осезаема, но той не можеше да я стигне. Силата на собствената ѝ лунна дарба го държеше на безопасно разстояние.

– По-лесно ми е, като ги затварям – изсъска тя. Но дори тези две-три думи се оказаха непосилно бреме за ума ѝ и Вълка размърда пръсти – бореше се с оковите на нейната власт. В този миг погледът му трепна покрай нея и в това време един силен удар в гърба на Синдер я хвърли напред. Тя преплете крака и заби чело в гърдите на Вълка. Тялото му се отпусна точно навреме, че да я улови да не падне.

Трън се засмя тихичко зад гърба ѝ.

– Така всеки много лесно ще може да се промъкне зад гърба ти.

Синдер се обърна и отблъсна Трън от пътя си.

– Това тук не ти е игра!

– Трън е прав – обади се Вълка. Синдер долови изтощението в гласа му, макар че не беше много сигурна дали то идва от безкрайните им схватки, или от раздразнението, че му се налагаше да обучава такъв аматьор като нея. Май беше второто. – Затвориш ли очи, ставаш по-уязвима. Трябва да се научиш да използваш дарбата си, без да губиш представа какво се случва наоколо ти, без да ставаш пасивна.

– Без да ставам пасивна ли?

Вълка наклони глава първо на едната страна, после на другата, вратът му изпука, той разтърси глава.

– Да, без да ставаш пасивна. Сигурно ще се наложи да се изправим едновременно срещу дузина войници. С малко късмет ще успееш да овладееш девет или десет от тях. Макар че на този етап и това е доста оптимистично.

Тя сбърчи нос.

– А това означава, че пак ще бъдеш уязвима, ако се изправиш срещу безброй много бойци. Трябва да се научиш да ме контролираш, без да се откъсваш физически или психически от действителността. – Вълка направи крачка назад и потърка рошовата си коса. – Щом даже Трън може да се промъкне зад гърба ти, загазили сме я.

Трън закопча ръкавелите си.

– Никога недейте да подценявате ловкостта на гениалния

крадец.

Скарлет се разсмя от пластмасовата щайга, върху която седеше със скръстени крака и похапваше с апетит от купа с овесена каша.

– Гениален крадец ли? Та ние тук цяла седмица се мъчим да измислим как да се вмъкнем на кралската сватба, а твоят най-голям принос досега беше да определиш кой от покривите на двореца е най-просторен, че драгоценният ти кораб да не се одраска при кацането.

Няколко редици с лампички светнаха по дължината на тавана.

– Напълно приемам приоритетите на капитан Трън – рече Ико през вградените в кораба високоговорители. – Много вероятно е да се окаже, че това ще е дебютът ми по нетскрийна. Затова, ако искате да знаете, държа да бъде в най-добрия си вид.

– Хубаво казано, красавице! – Трън смигна на високоговорителите, при все че сензорите на Ико не бяха толкова чувствителни, че да уловят намигването. – А на останалите ще ви обърна внимание, че когато се обръща към мен, Ико съвсем на място ме нарича *капитан*. Бихте могли до един да се поучите от нея за това-онова.

Скарлет отново се разсмя, Вълка повдигна вежди, но без да се впечатлява, а температурата в товарното помещение се покачи с два-три градуса, тъй като Ико се бе изчервила от ласкателството.

Без да обръща внимание на ставашото наоколо, Синдер обърна чаша хладка вода, като не спираше да превърта в главата си съветите на Вълка. Знаеше, че той е прав. Но макар че, за да контролира Вълка, трябваше да напряга всичките си сили, поне със земните жители като Трън и Скарлет ѝ беше лесно – също като да смени сензора на изключен андроид. И досега вече трябваше да може да прави и двете неща едновременно.

– Хайде да опитаме пак – рече тя и стегна опашката си.

Вълка премести вниманието си към нея.

– Защо не си починеш малко?

– Когато войниците на кралицата ме погнат, няма да имам никакво време за почивка, нали така? – Тя разкърши раменете си, за да се поободри. Главоболието ѝ бе поутихнало, но гърбът на тениската ѝ беше мокър от пот, всяко мускулче играеше от усилието ѝ в борбата срещу Вълка от изминалите два часа.

Вълка потърка слепоочията си.

– Да се надяваме, че никога не ще ти се наложи да се изправиш срещу истинските войници на кралицата. Струва ми се, че срещу чародеите и специалните агенти имаме някакъв шанс, но новите войници са различни. Приличат повече на животни, отколкото на хора, а манипулацията на съзнанието не им понася добре.

– Ами то на кого ли понася? – обади се Скарлет, докато остъргнаше с лъжица купата. Вълка премести очите си върху нея и погледът му се смекчи. Откакто той и Скарлет бяха станали част от екипажа на Рампион, Синдер бе наблюдавала това преобразяване стотици пъти и въпреки това пак се чувстваше така, сякаш бе натрапник в нещо много лично.

– Исках да кажа, че тези войници са непредвидими дори когато са под контрола на техния чародей. – Погледът на Вълка се върна върху Синдер. – Или пък на някой друг лунитянин. Генетичните промени, които са претърпели, за да станат войници, са се отразили и на мозъците им, и на телата им. Те са непостоянни, диви... опасни.

Трън се подпря на щайгата на Скарлет и ѝ прошепна, но така че всички да го чуят:

– Този тук нали си дава сметка, че е бивш уличен боец, който все така се подвизава под името „Вълка“, а?

Синдер захапа вътрешната страна на бузата си, за да потисне смеха си.

– Ето още една причина да бъде възможно най-подготвена. Не ми се иска да попадаме пак в друго прекеждие като онова

в Париж.

– И на мен не ми се иска. – Вълка се залюля на пръстите на краката си. В началото Синдер беше взела люлеенето за знак, че Вълка е готов за нова тренировка, но после започна да си мисли, че той просто си беше такъв – все не го свърташе на едно място, все беше неспокоен.

– Което ме подсеща – обади се тя, – че ми се иска да се снабдим с още от онези упойващи стрелички, и то веднага щом кацнем на земята. Колкото по-малко войници се наложи да обезвреждаме – къде в битка, къде с промиване на съзнанието, толкова по-добре.

– Упойващи стрелички. Записах си – обади се Ико. – Освен това си позволих волността да програмирам този удобен часовник, който да отброява времето. До кралската сватба остават петнайсет дни и девет часа. – Нетскрийнът на стената светна и показа огромен цифров часовник, който отброяваше даже и стотните.

Още щом Синдер видя часовника, страхът я стисна за гърлото. Тя откъсна погледа си от него и огледа останалата част от екрана с подробния им план как да възпрат сватбата между Каи и кралица Левана. Отляво на екрана имаше нахвърлян списък с всичко необходимо – оръжия, инструменти, маскировка, а сега и упойващи стрели. В средата се виждаше схема на двореца в Ню Бейджин. Отдясно имаше ужасно дълъг списък с онова, което беше нужно да подготвят. Но макар дни наред вече да планираха и чертаеха действията си, още нищо не бяха отметнали от него.

Първата им точка от този списък беше да подготвят Синдер за новата и неизбежна среща очи в очи с кралица Левана и антуража ѝ. Вълка не ѝ бе казал в прав текст ни дума, но Синдер си знаеше, че лунната ѝ дарба хич не се подобрява с нужната бързина. И дори започваше да си мисли, че щяха да минат години, за да може с чиста съвест да отметне от списъка точно тази точка. А те имаха само две седмици.

В груби линии, планът им се състоеше в това някак да от-

влекат вниманието в деня на сватбата, така че да успеят да се промъкнат незабелязано в двореца по време на церемонията и да известят на света, че Синдер всъщност е изчезналата принцеса Селена. След това пред камерите на всички медии тя щеше да поиска от Левана да се откаже от короната и така с един удар щеше да повали два заека – хем щеше да сложи край на сватбата, хем на управлението на Левана.

Онова, което идваше после, витаеше като неясна мъгла в съзнанието на Синдер. Тя все се тревожеше какво ли щяха да си помислят лунитяните, когато научат, че изчезналата им принцеса е киборг, който не знае нищичко за тяхната планета, за културата, традициите, политиката. Да не рухне под тежестта на цялата отговорност, я спасяваше единствено мисълта, че независимо от всичко беше просто невъзможно да бъде лош управник от Левана.

И много се надяваше и лунитяните да погледнат на нещата от този ъгъл.

Водата се разплиска в корема ѝ. За кой ли път в мислите ѝ се промъкна желанието да се пъхне в леглото си в каютата на кораба, да се завие презглава и да остане там, докато целият свят забрави, че някога изобщо е съществувала лунна принцеса.

Но вместо това обърна гръб на екрана и разтърси ръцете и краката си.

– Така, добре. Готова съм да опитаме още веднъж – рече Синдер и зае бойната поза, на която Вълка я беше научил. Но Вълка не помръдна от мястото си до Скарлет и продължи да поглъща лакомо овесената ѝ каша. С пълна уста той сведе поглед към земята и преглътна.

– Лицеви опори.

Синдер отпусна ръцете си.

– Какви ги говориш?

Той махна с лъжицата към нея.

– Не ти трябва бой, за да се поизпотиш едно хубаво. Сега едновременно ще поработим, че да заякнеш в горната част на

тялото си и да тренираш ума си. Само не се отнасяй, помни във всеки един миг къде се намираш. Фокусирай се.

Няколко секунди Синдер го гледа свирепо, а после се прос-на на земята. Беше преброила до единайсет, когато чу как Трън се отлепи от щайгите.

– Някога, когато бях малък, вярвах на приказките, че принцесите си имали корони и давали чаени приеми. Сега обаче, като срещнах истинска принцеса, трябва да си призная, че съм леко разочарован.

Синдер не можа да реши дали Трън иска да я обиди, но в последно време щом чуеше думата *принцеса*, нервите ѝ се изопваха до скъсване.

Тя изпусна остро дъх и направи точно онова, което Вълка я посъветва – фокусира се и с лекота улови енергията на Трън, когато минаваше край нея на път за пилотската кабина.

Синдер се спускаше към пода за четиринадесетата лицева опора, когато накара краката му да се заковат на място.

– Какво...

Тя се надигна и завъртя в полукръг единия си крак напред. Глезенът ѝ удари Трън по прасците. Той извика и падна по гръб с грухтене. Синдер цялата засия и вдигна поглед към Вълка за одобрение, но той не забеляза, защото двамата със Скарлет се превиваха от смях. Даже остриите връхчета на кучешките му зъби стърчаха навън, макар че обикновено Вълка много вни-маваше да не ги показва.

Синдер се изправи и подаде ръка на Трън. Дори той се усмихваше, макар че усмивката му бе съпроводена от гримаса, докато разтриваше крака си.

– Щом приключим със спасяването на света, ти ще ми помогнеш да си избира корона.